

— ΠΠαπαχριστοδ. ἔνθ' ἄν. : Οὐ ἄρρουνσιους ἀπονχάθ'κι Ἀδριανούπ. Τότις ἡ Καργανὴ γνώρ'σι τοῦ δαχτ'λίδ' τ'ς μη-
τρνιδ' τ'ς κ' εἶπι, τοῦτον εἶνι ποῦ μὴ φαρμάκονσι, γιατί
τόμ' τό 'βανα ἀπονχάθ'κα (ἐκ παραμυθ.) Αἰν. Μὰ τοσκουρεὰ
βαρεῖ ἐπρόλαβε ν' ἀφῆσθ' ἄνωγ' της καὶ κυλίστηκε 'ς τὰ χιόνια
ἀποχαμένος ΠΠαπαχριστοδ. ἔνθ' ἄν.

ἀποχάνω (Π) Κρήτ. — Λεξ. Δημητρ. 'ποχάν-νω Κύπρ.
'ποχάζω Κύπρ. Μέσ. ἀποχάνομαι Μποῆμ Ἀγριολούλ. 125.
'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. χάνω (Π).

Α) Ἐνεργ. **1)** Χάνω, ἀποβάλλω Κύπρ. : 'Επόχασεν
ὁ φοῦρνος ἀπὸ τὴν πυράν του (ἐνν. μέρος). **β)** Ἀποβάλλω,
χάνω μέρος τῆς θερμότητός μου Κύπρ. : 'Ανοιχτόν τὸ λου-
τρὸν 'ποχάν-νει αὐτόθ'. 'Ποχάζει ἡ ἐπόχασεν ὁ φοῦρνος αὐτόθ'.
'Ο φοῦρνος ἐν 'ποχαμένος τθαὶ σοὺ κάθεσαι τδ' 'ἐν φουρνί-
ζεις ; αὐτόθ'. Συνών. ἀποφύρω **2.** **γ)** Ἐξατμίζομαι,
ἐπὶ ποτοῦ οἰνοπνευματώδους Κύπρ. : Θεμ-νὰ 'ποχάσθ' ἡ ραιδὴ
ξησιούπ-πωτη. Συνών. ξεθυμαίνω. **2)** Χάνω ἐξ ὅλο-
κλήρου, χάνω τὰ ἀπομείναντα Κρήτ. — Λεξ. Δημητρ. :
'Απόχασε τὰ λεφτά του 'ς τὸ παιγνίδι Λεξ. Δημητρ.

Β) Μέσ. **1)** Χάνομαι ἐντελῶς, ἐξαφανίζομαι Μποῆμ
ἐνθ' ἄν. : 'Αποχάνουντιαν ὁ ἥλιος πέρα μακρὰ πρὸς τὸ νησί.
2) Φθίνω Κρήτ. Συνών. λειώνω.
Μετοχ. ἀποχαμένος. **1)** Ἐντελῶς κατεστραμμένος Λεξ.
Δημητρ. **2)** Ὁ εἰς ἀκολασίαν ἐκπεσὼν Λεξ. Δημητρ.

ἀπόχαρα ἡ, Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) Χίος — Λεξ.
Βλαστ.

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. χαρά.
1) Στέρησις, ἔλλειψις χαρᾶς, λύπη, ἀπογοήτευσις Πόντ.
(Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) Χίος — Λεξ. Βλαστ. : 'Η χαρὰ ἐγέν'τον
ἀπόχαρα Τραπ. || Φρ. Χαρὰ χαρὰ καὶ ἀπόχαρα (ὅταν χαίρη τις
καὶ ἔπειτα ἀπογοητεύεται) Χίος. **2)** Ματαιώσις χαρᾶς,
ἦτοι γάμου Πόντ. (Χαλδ.) : Θὰ ἐγνναίκεν κ' ἐέντον ἀπόχαρα.

ἀπόχαρα ἐπίρρ. Λεξ. Κορ. Μπριγκ.
'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. χαρά.
Μετὰ τὴν χαράν, τὸν γάμον.

ἀποχάραγα ἐπίρρ. Ἀθῆν.
'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. χαράζω.
Λίαν πρωί, μόλις χαράξῃ : Σηκώνομαι ἀποχάραγα. Συνών.
ἀποχαρρυγῆς.

ἀποχαρρυγῆ ἡ, ἀμάρτ. ἀποχαρῆ Λεξ. Δημητρ.
ἀπουχαρῆ Στερελλ. (Αἰτωλ.)
'Εκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποχαρρυγῆς.
Τὸ τέλος τοῦ χαράγματος τῆς μυλόπετρας ἐνθ' ἄν. :
Εἶμ' ἀπάν' 'ς τ'ν ἀπουχαρῆ, θ' ἀλέης τοῦ σ'τάρ' σ' Αἰτωλ.

ἀποχαρρυγῆς ἐπίρρ. Πάρ. Πελοπν. (Μάν. Τρίκκ.
Τριφυλ. κ.ά.) — Λεξ. Κορ. ἀποχαρῆς Κεφαλλ. Κρήτ.
Πελοπν. (Βούρβουρ. Οἶν.) ἀπουχαρῆς Σάμ. Στερελλ.
(Αἰτωλ.) 'ποχαρρυγῆς Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. "Ορ.)
'ποχαρῆς Εὐβ. ("Ορ.) 'πουχαρῆς Εὐβ.

'Εκ τῆς φρ. ἀπὸ χαρρυγῆς.
1) Μετὰ τὸ χάραγμα τῆς μυλόπετρας ἡ με νεωστὶ χα-
γμένης τὰς μυλόπετρας ἐνθ' ἄν. : 'Ο μύλος εἶναι ἀποχαρῆς
Κεφαλλ. Μάν. κ.ά. "Ερριξε τὸ γέννημα ἀποχαρῆς. Οὐ
μύλους εἶνι ἀπουχαρῆς καὶ δὲ φκειάν' καλὸ ἀλεύρ' Αἰτωλ.
2) Μετὰ τὸν χρόνον καθ' ὃν χαράζουσιν ἡ χαρᾶκῶνουν
τὰς σταφιδαιμπέλους ἀφαιροῦντες ἐκ τοῦ κορμοῦ δακτυ-
λοιειδῆ φλοιὸν διὰ κοπτεροῦ ἐργαλείου Πελοπν. (Τριφυλ.) :
Φρ. 'Αποχαρῆς ! (ἐπὶ πάσης ἐργασίας ἀναβαλλομένης νὰ
ἐκτελεσθῇ μετὰ τὸ χαράκι).

ἀποχαρρυγίδι τό, ἀμάρτ. ἀποχαρῆδι Πελοπν. (Βούρ-
βουρ. Οἶν.) — Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ οὐσ. ἀποχαρρυγῆ καὶ τῆς καταλ. -ίδι.
Πληθ., τὰ μετὰ τὸ χάραγμα τοῦ μύλου ἐπ' αὐτοῦ ἀπο-
μένοντα τεμαχίδια τῶν λίθων ἐνθ' ἄν. : Ν' ἀλέσθ' ἄλλος
πρῶτα, γιατί θὰ μοῦ γεμίσης τ' ἀλεύρι ἀποχαρῆδια Βούρβουρ.

ἀποχαράκωμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

'Εκ τοῦ ρ. ἀποχαράκωνω.
Τὸ μειδίωμα δι' ἡμιανοιγμένων χειλέων.

ἀποχαρᾶκῶνω σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Σάντ.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. χαράκωνω.

1) Ἡμιανοίγων τὰ χεῖλη μειδιῶ Πόντ. (Σάντ.) **2)** Πε-
ραίνω τὸ χαράκωμα, τὴν χάραξιν εὐθειῶν διὰ τοῦ κανόνος
σύνθηθ. : 'Αποχαράκωσα τὸ τετραδίον. **3)** Περαινῶ τὴν
διὰ μαχαιριδίου ἀφαίρεσιν δακτυλίου φλοιοῦ ἐκ τοῦ κορ-
μοῦ ἡ τῶν κληματιδῶν σταφιδαιμπέλου Λεξ. Δημητρ. :
'Αποχαράκωσα τὴ σταφίδα. Μετοχ. οὐδ. ἀποχαρᾶκωμένο
= καχεκτικόν, φθίνον, ἐπὶ πεύκου (ἐκ τοῦ ἐπανειλημ-
μένου χαρᾶκώματος πρὸς ρητινοσυλλογὴν) Λεξ. Δημητρ.

ἀποχάραμα τό, Πελοπν. (Οἶν.)

'Εκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀποχαράζω.
Τὸ ἄλευρον ποῦ ἐξέρχεται ἐκ τοῦ μύλου εὐθὺς μετὰ
τὸ χάραγμα τῶν μυλοπετρῶν καὶ περιέχει ἀναγκαίως καὶ
μικρὰ λιθάρια : Βάλε χωριστὰ τ' ἀποχάραμα.

ἀποχαρρυγῆς ἐπίρρ. ἀμάρτ. 'ποχαρρυγῆς Εὐβ. ("Ορ.)
'Εκ τῆς φρ. ἀπὸ χαρρυγῆς.
'Αποχάραγα, ὁ ἰδ. : 'Εγὼ σηκώθηκα σήμερα 'ποχα-
ρρυγῆς.

* **ἀποχαρβαλένω**, ἀποχαλεβρύνω Πόντ. ("Οφ.)
'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. χαρβαλένω.
'Αποχαυνῶ, παραλύω : Χαοῦ ἡ ζέστ' ν' ἀποχαλεβρύνῃ μας
(αὕτη ἡ ζέστη θὰ κτλ.). Πβ. ἀποχαρβαλῶνω.

ἀποχαρβαλῶμα τό, Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Δημητρ.
'Εκ τοῦ ρ. ἀποχαρβαλῶνω.

1) Πλήρης διάλυσις, ἀποσύνθεσις Λεξ. Δημητρ. Συνών.
ξεχαρβαλῶμα. **2)** Ἀποχαύνωσις Πελοπν. (Μάν.) :
Μ' ἔχει πιάσει καὶ σήμερα σὰν ἀποχαρβαλῶμα. **3)** Μεταφ.
ἠθικὸς ἐκπεσμός Πελοπν. (Μάν.) : Περίμενε καὶ θὰ τὸ ἰδῇς
λήγορα τ' ἀποχαρβαλῶμά του. Ἀρχίσανε τ' ἀποχαρβαλῶματα.

ἀποχαρβαλῶνω Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ.
Δημητρ. ἀπουχαρβαλῶνον "Ηπ. (Ζαγόρ.) Μέσ. ἀποχα-
λεβροῦμαι Πόντ. ("Οφ.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. χαρβαλῶνω.
1) Διάλυω, ἀποσυνθέτω ἐντελῶς "Ηπ. (Ζαγόρ.) Πελοπν.
(Μάν.) Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ. Δημητρ. : Τοὺς ἐλυπήθηκα καὶ
τοὺς ἔμπασα καὶ 'κεῖνοι μοῦ ἀποχαρβαλῶσανε τὸ σπῖτι Μάν.
Κούνησε κούνησε ἀποχαρβαλῶσανε τὴν καρέκλα Λεξ. Δημητρ.
Τ' ἀπουχαρβαλῶνους τοὺ σπῖτ' Ζαγόρ. Τ' ὁσπίτιν ἀποχαρβα-
λοῦται Οἶν. Συνών. ξεχαρβαλῶνω. **2)** Μέσ. ἀπο-
χαυνοῦμαι, παραλύομαι, μαραινόμαι Πελοπν. (Μάν.) Πόντ.
("Οφ.) : Πάει, ἀποχαρβαλῶθηκα τὸν τελευταῖο καιρὸ Μάν.
Μετ' αὐτὸν τὸν τθαῖρὸ ἐπεχαλεβρώθαμε "Οφ. Συνών. ἀπο-
χαλακῶνω, ἀποχαμνένω **3,** ἀποχαυνῶνομαι (ἰδ.
ἀποχαυνῶνω). **3)** Μεταφ. ἐκπίπτω ἠθικῶς Πελοπν.
(Μάν.) — Λεξ. Δημητρ. : Εἶναι μία σουρταλμάρα καὶ μία ἀποχαρ-
βαλωμένη Μάν. Ἀποχαρβαλωμένο σπῖτι (ἡ ἐν ἠθικῇ ἀποσυν-
θέσει οἰκογένεια) Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀποχαλῶ **2.**

ἀποχαρτάλωμαν τό, Πόντ.

'Εκ τοῦ ρ. ἀποχαρτάλῶνω.

1) Διεύρυνσις. **2)** Διώσπασις.

